

[Minister Lise Østergaard]

gældsproblemer, som var i fokus, og lige inden og under selve mødet var det således, at en række vestlige industrilande gav udtryk for, at de positivt ville overveje at lette netop disse fattigste landes gældsbyrde. Blandt disse lande var Storbritannien, Holland, USA og den tyske forbundsrepublik.

Også fra dansk side har vi ment at burde vise imødekommenhed i dette spørgsmål. Derfor gav jeg på UNCTAD-mødet på den danske regerings vegne udtryk for, at vi overvejer forskellige muligheder som vores bidrag til en løsning af gældsproblemerne for de mindst udviklede lande, hvortil der er blevet ydet rentefrie danske lån. Blandt disse muligheder nævnedes jeg en fuldstændig eftergivelse af gælden, hvor særlige forhold kunne tale for det, og jeg angav, at vi ville se nærmere på mulighederne for at yde nye udviklingslån til de fattigste lande på endnu mere lempelige vilkår end hidtil.

Der er altså her tale om to skridt, nemlig lempelse af vilkårene for fremtidige udviklingslån og øget mulighed for gældslettelse, og med disse to skridt mener jeg at Danmark kan være med til at imødekomme udviklingslandenes berettigede ønsker på et væsentligt område, og vi kan forhåbentlig på denne måde være med til at skabe et bedre forhandlingsklima under den fortsatte Nord-Syd-dialog. På forhånd kan jeg fastslå, at der vil blive tale om forholdsvist beskedne beløb set i forhold til den løbende danske låne- og gavebistand til udviklingslandene. Det skyldes, at de årlige totale afdrag på tidligere givne lån til de mindst udviklede lande i de nærmest kommende år er af størrelsesordenen 15-20 mill. kr., og at beløbet gradvis vil stige til 48 mill. kr. i 1988.

Jeg synes også nok, jeg bør gentage, at en sådan eventuel eftergivelse af disse gældsposter ikke kommer til at betyde, at vi bruger flere penge til udviklingsbistand. Vi vil stadig væk bevæge os inden for den økonomiske ramme, som folketingets flertal har afstukket for vores bistandsprogram. I praksis vil gældseftergivelse betyde, at der inden for denne ramme vil ske en begrænset omfordeling af midlerne, hvorved vi bliver i stand til at give de fattigste udviklingslande en nødvendig ekstra håndsrækning. For den gode ordens skyld skal jeg også tilføje, at eventuelle spørgsmål om gældslettelser vil blive forelagt folketingets finansudvalg på samme må-

de som alle andre større dispositioner på bistandsbudgettet.

Så vil jeg tale om fordelingen af vores bistand. Med hensyn til den har der som bekendt i mange år været tilslutning i folketinget til, at den ene halvdel af bevillingerne anvendes til bistand gennem FN og andre internationale organisationer, medens den anden halvdel anvendes til vores direkte samarbejde med en række udviklingslande. Som det fremgår af den nye femårsplan for vores udviklingsbistand, agter regeringen i hovedtrækkene at beholde denne fordeling. Men det er ikke ensbetydende med, at de principper, der har været gældende siden begyndelsen af 1960'erne, er urørlige og uforanderlige. Vi vil ikke afvise, at den fremtidige udvikling kan medføre nye hensyn, som kan tilsige os visse ændringer i fordelingen.

I det sidste års tid har man fra nogle sider kunnet høre ønsker om, at en større del af vores bistand burde bindes til leverancer af danske varer og tjenesteydelser, således som det allerede er tilfældet for de udviklingslån, vi yder et stort antal udviklingslande. Det er selvfølgelig først og fremmest hensynet til erhvervslivets indtjening og beskæftigelsen på de danske arbejdspladser, der motiverer disse forslag.

På foranledning af et spørgsmål herom fra hr. Kjelgaard havde jeg for nylig lejlighed til skriftligt at orientere folketinget om regeringens syn på dette spørgsmål. Derfor skal jeg bare gentage, at regeringen i videst muligt omfang stadig søger at forene danske beskæftigelsesmæssige og erhvervsmæssige interesser med det primære mål for vores bistand. Når vi forhandler med udviklingslandene om kommende bistand, så søger vi hele tiden at finde frem til områder, hvor dansk erhvervsliv og dansk know-how har særlige forudsætninger for at yde bidrag til den økonomiske og sociale udvikling i udviklingslandene.

Samtidig må jeg gentage det synspunkt, som også forleden blev fremført med vægt af flere medlemmer af rådet for internationalt udviklingssamarbejde, nemlig at vi ifølge vores lov om internationalt udviklingssamarbejde er forpligtet til at støtte udviklingslandene, og at hensynet til dem derfor altid må have forrang. Det ville være en forvriddning af dansk udviklingsbistand og af dansk u-landspolitik, hvis vi slog ind på at ville løse